Tisztelt Elnök Asszonyok és Urak!

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Tisztelt Miniszter Asszonyok és Urak!

Tisztelt Képviselő Asszonyok és Urak!

Tisztelt Nagykövet Asszonyok és Urak!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nagyon örülök, hogy üdvözölhetem Önöket az elnökválasztás óta első ízben megtartott nagyköveti értekezleten. A választások a komoly változások jegyében zajlottak, és itt most nem csak a megválasztásomra gondolok, hanem honfitársaink lelkiállapotára, akik a második fordulóba két olyan jelöltet jutattak, akik mindketten radikális módon meg akarták újítani Franciaország kormányzását. Arra a lelkiállapotra gondolok, amely ilyen erejű vágyat szült a változás iránt, 30 év után egy új kormányzás iránt. Ez a vágy úgy jött létre, hogy a franciák hirtelen ráébredtek, hogy a világ változik körülöttünk, és hogy ilyenkor nincs rosszabb, mint a tétlenség.

Egyesek a választ a visszahúzódásban, a bezárkózásban, a történelem megtagadásában, és a hermetikusan záródónak remélt határok mögötti elrejtőzésben látják. Ami engem illet, egy olyan Franciaország útját választottam, amely ismét elfoglalja méltó helyét Európa nemzetei között, amely választ ad a mai világ kihívásaira, és amely világosan hangoztatja álláspontját.

Ezt az utat választották a franciák, azokkal az elvárásokkal és minden bizonnyal azzal a türelmetlenséggel, amely olyankor jellemez bennünket, amikor úgy érezzük, gyorsan kell döntést hoznunk. De ne hagyjuk magunkat ámítani: a világ tekintete Franciaországra szegeződik.

Meggyőződésem, hogy az a változás, amelyet elindítottunk, központi feltétele Európa átváltozásának, a jövő és a népek felé fordulásának. Európa átváltozása egy közös szemlélet mentén pedig feltétele egy új, stabilabb világrendnek, amelyben már nem csatároznak egymással a különböző hatalmak.

Így arra szólítom fel Önöket, legyenek a változó Franciaország nagykövetei, és vigyék hírét a világban egy erősebb, egységesebb, nyitottabb Franciaországnak, amely a világ minden táján szeretné a többoldalú fellépést, a politikai párbeszédet és a válságmegoldást népszerűsíteni. Franciaország átváltozásának, amelyet együtt indítottunk el, két egymással szorosan összefüggő célja van.

Először is az, hogy megerősödjünk, és visszanyerjük képességeinket az innováció, a termelés és – különösen a fiatalok körében – a munkanélküliség visszaszorítására tett lépések terén. Másfelől pedig az, hogy lehetővé tegyük Franciaország számára, hogy az új erőre kapott Európa szívében megőrizze helyét egy alapjaiban megváltozott világrendben.

Nem fogom ma Önöknek bemutatni a világ helyzetét. Mindenkinél jobban ismerik azt. És nem fogom Önöknek azokat a különböző térségeket érintő helyzeteket sem felsorolni, amelyekkel Franciaországnak ma szembe kell néznie, hiszen ezek az Önök mindennapjainak részei, és éppen hogy

Önök tájékoztatnak minket e helyzetek alakulásáról. Ne is keressék ebben a beszédben azon országok vagy térségek neveit, amelyek a munkájuk részét képezik, és ne is véljenek felfedezni ilyen utalásokat. Mindenki érti a szerepét egy olyan diplomáciai karban, amely világszintű és globális szeretne lenni.

Amit viszont sokkal inkább szeretnék Önök előtt megfogalmazni, az nem más, mint Franciaország ambíciója ebben a változó világban. Mert nagyon intenzív időszakot élünk meg most, amelyben megkérdőjelezzük az elmúlt 25 vagy 50 év diplomáciai bizonyosságait és a jól felállított határokat. Most az 1989-ben beállt világrend dől meg, egy olyan világrend, amely egy ma már ultraliberális globalizációra és egyetlen állam szuperhatalmára épült.

Ma az a kötelességünk, hogy egy új közös rendet alapítsunk, stabilat és igazságosat, szövetségeseinkkel és partnereinkkel karöltve. Ezen új világrend megalapításához Franciaország diplomáciai hálózata a következő három fontos téma köré kell, hogy épüljön: biztonságunk, ideértve a világ stabilitását; függetlenségünk, amely maga után vonja a – többek között európai – szuverenitás fogalmának újraértelmezését; és befolyásunk, amely elválaszthatatlan az egyetemes közjavak védelmétől.

A franciák biztonsága adja diplomáciánk létjogosultságát. Állampolgáraink természetesen azt várják az államtól, hogy garantálja biztonságukat. Ez voltaképpen a családjuk, a rokonaik biztonságát jelenti, de – amint az utóbbi hetekben Spanyolországban, több európai helyszínen és Afrikában történt merényletek által kiváltott érzelmekből és szolidaritáshullámból is jól látható – ez egész társadalmunk alapérzése is.

Ez egy mélyről, a zsigerekből jövő igény, amelyre válaszolnunk kell. A biztonság és a szabadság közötti választás követelménye egy többismeretlenes egyenlet elé állít minket nemzeti szinten. De mi világosan, az értékeinknek és a köztársasági hagyományunknak megfelelően választottunk, és ezt a választást egy ősszel szavazásra bocsátandó törvénybe bele is foglaljuk, amely lehetővé teszi majd számunkra, hogy véget vessünk a két éve tartó szükségállapotnak.

Ez a biztonság együtt jár a stabilitással, amely egy olyan geopolitikai kihívás, amelynek Önök is jól ismerik az összetettségét. Franciaországnak a biztonsági tanács tagjaként és nukleáris nagyhatalomként tudnia kell, hogyan játssza az ellensúly szerepét, amikor egyensúlyhiány lép fel. Mindenekelőtt fenn kell tartania a kapcsolatot azokkal a nagyhatalmakkal, amelyeknek a stratégiai érdekeik eltérnek egymástól és időnként – bizonyos pontokon – konfliktusba is kerülhetnek egymással. Ezért tartom fenn az állandó párbeszédet Donald TRUMP amerikai elnökkel, valamint számos más vezetővel.

Egy olyan Franciaországot akarok, amely megoldásokkal szolgál és kezdeményezésekkel áll elő, amikor újabb konfliktusok körvonalazódnak, továbbá egy olyan Franciaországot, amely mind világszinten képes a hangját hallatni, mind regionális szervezeteken belül képes fellépni, amint azt

tettük például a Száhel-övezetben is. Állampolgáraink biztonságának biztosítása az iszlamista terrorizmus elleni küzdelmet a külpolitikánk legfontosabb elemévé teszi.

Igen, az iszlamista terrorizmusról beszélek és teljességgel vállalom ennek a jelzőnek a használatát. Mivel semmi sem lenne abszurdabb annál, mint letagadni az általunk megélt terrorcselekmények és az iszlám egyfajta, egyszerre fundamentalista és politikai olvasata közötti kapcsolatot.

Nincs szükség naiv optimizmusra, ahogyan arra az iszlamofóbiára sem, amely összekeveri az iszlamistát az iszlámhívővel és megpróbálja gyanúba keverni az Európában élő muzulmánok millióit, akiknek pedig semmiféle kapcsolatuk nincs ezekkel a fanatikus doktrínákkal. És nem felejtem el itt megemlíteni azokat a muszlimokat sem, akik időnként életük kockáztatásával kelnek ki e gyilkos obskurantizmus ellen.

Ma két nagy területen koncentrálódnak a terrorizmus elleni küzdelembe fektetett erőfeszítéseink: egyrészt Szíriában és Irakban, másrészt Líbiában és a Száhel-övezetben. Szíriai és iraki terjeszkedése óta az Iszlám Állam támadásokat készít elő érdekeink, életünk és népeink ellen.

Igen az Iszlám Állam az ellenségünk. A béke és Irak, majd Szíria stabilizálása e tekintetben életbevágó prioritás Franciaország számára. Bizonyos tekintetben ezért kell hozzájárulnunk Irakban, akárcsak Szíriában, egy inkluzív politikai átmenet elindításához, ahol a lakosságot igazságosan fogják képviselni és ezért kell minden erőnkkel e két ország újjáépítésére törekednünk.

Szíriában be kell fejeznünk a háborút; e két országban helyre kell állítanunk a békét. Szíriával kapcsolatban ezért akartam május óta változtatni a metóduson. Az asztanai folyamat kizárta, hogy a katonai helyzet oldásával rendezzük ezt a konfliktust. A törökökkel, irániakkal és oroszokkal való szükséges párbeszéd megkezdésével előrelépést értünk el a helyzetben.

Először is egy közös cél és prioritás meghatározásával: legyőzni a terroristákat és visszaállítani Szíria stabilitását; majd meghúzni a határvonalakat. Ebből az első, hogy vessünk véget a vegyi fegyverek használatának, és meg kell mondjam, hogy az oroszokkal folytatott versailles-i eszmecserénk óta vannak eredményeink ezen a ponton. A második a humanitárius folyosók létrehozása a konfliktuszónákban. A fennálló kockázatok tudatában, különösképpen ami ezt az utolsó pontot illeti, nagyon odafigyelek majd.

Végül pedig kezdeményeztük egy nemzetközi kapcsolattartó csoport felállítását, amely a Szíria mellett leginkább elkötelezett szereplőket foglalja magában. Ez a tárgyalópartnereink által is elfogadott csoport új impulzust ad majd az ENSZ által irányított folyamatnak. Jean-Yves LE DRIAN erőfeszítései lehetővé teszik majd, hogy a csoport operatívvá váljon az ENSZ szeptemberi közgyűlését követően.

Magától értetődő, hogy egy nap, Szíria jogállammá válásával, amelyhez Franciaország és Európa is hozzájárul majd a – többek között – az ország vezetői által elkövetett bűnökért is igazságot kell majd szolgáltatni.

Líbia és a Száhel-övezet az instabilitás melegágya. A líbiai helyzet terroristamenedéket csinált az országból. Ezért júliusban elhatároztam, hogy tárgyalóasztalhoz ültetem a válság két főszereplőjét: Fayez SARRAJ miniszterelnököt és Khalifa HAFTARt, a Líbiai Nemzeti Hadsereg parancsnokát.

A július 5-én létrejött Celle-Saint-Cloud-i találkozó előrelépést jelentett a líbiaiak közötti megbékélés szempontjából az ENSZ égisze alatt. Néhány nap múlva New Yorkban gondunk lesz majd a nous veillerons à la bonne mise en œuvre de la feuille de route de la Celle-Saint-Cloud-i ütemterv helyes megvalósulására Ghassan SALAME, az ENSZ új líbiai megbízottjának támogatásával.

Ez a kiegyezés, amely tulajdonképpen csak a kezdet, s amelynek célja, hogy még kevésbé legyen kirekesztő és vonja be a többi líbiai vezetőt is, elengedhetetlen állomása volt annak a politikai folyamatnak, amely egyedüliként fogja lehetővé tenni a terroristák felszámolását az országban. Ettől a kockázattól meg kell védenünk Líbia szomszédait is, különösképpen Tunéziát.

Ez lesz majd az Európa-ügyi és külügyminiszter következő látogatásának tárgya. Mobil és szervezett hálózatokról lévén szó, azt is el kell kerülnünk, hogy az iszlamista terroristák számára menedékhellyé vált utóvédbázisok jöjjenek létre Afrikában, különösképpen Algéria és Líbia déli határán.

Éppen ezért elődöm azirányú elhatározása, hogy Franciaország gyorsan köteleződjön el Mali, tágabb értelemben pedig a Száhel-övezet mellett, dicsőségére vált országunknak és jó döntés volt. Ez továbbra is elengedhetetlen, és gondolkodásra késztet a jövővel kapcsolatosan.

Gaóba, majd Bamakóba látogatván támogatni kívántam a régió országainak a Száhel-övezet G5 országainak keretében tett kollektív erőfeszítését, a fegyveres harcot, amelyet e régióban folytatunk, különösen a Barkhane-művelet segítségével, amelynek tényleges célja a terrorizmus elleni küzdelem. Azt kívánom, hogy a következő hetekben e kiemelt célt szem előtt tartva lehessen átértékelni a prioritásokat.

Katonai jelenlétünknek azonban csakis a mélyreható politikai munka keretei között van értelme, éppen ezért kell az algíri békemegállapodás végrehajtásáért többet tennünk, különösen, ami a Mali belpolitikai helyzetet illeti.

Ugyancsak többet kell tennünk a fejlesztés területén, s ez volt bamakói utazásom középpontjában, ahová elkísért a védelmi és a külügyminiszter, s ahol főbb partnereinkkel szövetséget kötöttünk a Száhel-övezet fejlesztésért júliusban. Ennek alapján számítok önökre abban, hogy a Száhel-övezet biztonsága és fejlesztése érdekében tett intézkedésekhez minden lehetséges támogatást mozgósítsunk.

Ezért Jean-Yves LE DRIANnal úgy határoztunk, hogy kinevezünk egy, a témáért felelős különleges küldöttet. Itt is, ha hatékony fellépést akarunk elérni, előre kell haladnunk biztonsági és katonai misszióinkkal, akárcsak a fejlesztés érdekében tett kötelezettségvállalásunkkal, amely nélkülözhetetlen az egész régió stabilizálása érdekében, mivel a terroristák éppen arra való

képtelenségünkből táplálkoznak, hogy stabilizáljuk a térséget és megfelelő fejlődést tegyünk számára lehetővé.

Az iszlamista terrorizmus kiirtásának másik eszköze pénzforrásaik elapasztása, ez a legfontosabb kapocs, amely fennáll a bevándorlás és a terrorizmus között; az ember-, drog- és fegyvercsempész-hálózatok szerte a Száhel-övezetben ma szorosan kapcsolódnak a terrorista hálózatokhoz. Ezek lerombolása tehát abszolút prioritás, ez a regionális szervezetekkel és az Afrikai Unióval együtt a terepen végrehajtott fellépésünk lényegi célja. A G7 és a G20 keretei között egyaránt elsősorban a GAFIS megerősítésével értek el előrehaladást, s Franciaország erre fogja összpontosítani erőfeszítéseit.

Ma a terrorizmus és annak finanszírozása a regionális válságokból és megosztottságokból táplálkozik, az Afrikán, illetve a muzulmán világon belüli megosztottságokból. Bizonyos értelemben a jelenlegi öbölválság is erről árulkodik, s ezért van az, hogy már a Katar és szomszédai közötti válság kezdete óta ragaszkodtam ahhoz, hogy Franciaországot támogatói szerepbe helyezzem a mediáció folyamatában. A régióban meglévő egyetlen érdeket sem becsülök alá.

E tekintetben mindazonáltal elengedhetetlen, hogy minden érdekelt féllel úgy tudjunk beszélni, hogy két cél lebeg a szemünk előtt: az első a régió stabilitásának megőrzése, ami nélkül csak újabb válsággal tetéznénk a már meglévőket. A második pedig az, hogy a terrorizmus finanszírozásának mindenféle formáját átláthatóvá tegyük, hiszen ezen a téren nem szabad naivnak lennünk azzal kapcsolatban, hogy mi minden történhetett már vagy történik éppen azokkal a terrorista mozgalmakkal kapcsolatban, amelyekkel bizonyos hadszíntereken harcban állunk.

Ezt a munkát kell folytatnunk a következő hetekben és hónapokban, elkötelezetten. E válság egyik mögöttes eleme a Szaúd-Arábia és Irán, illetve szövetségeseik közötti rivalizálás. A terrorizmus elleni küzdelemmel kapcsolatos célunkat csak akkor fogjuk elérni, ha nem a síita-szunnita szembenállás szűrőjén át nézzük a világot, ami arra kényszerítene, hogy az egyik fél oldalára álljunk.

Az utóbbi időben más nagyhatalmak így döntöttek, s meggyőződésem szerint ez hiba. A mi diplomáciánk ereje pedig ez esetben is abban a képességben rejlik, hogy mindenkihez tudunk szólni annak érdekében, hogy megteremtsük a stabilitás feltételeit, és hogy hathatósan tudjunk harcolni a terrorizmus finanszírozásának minden megjelenési formája ellen. Ezért rendszeres párbeszédet alakítottam ki Jordániával, Egyiptommal s az Öböl-menti országokkal éppúgy, mint Irakkal és Iránnal.

E szellemben itt szeretném nagyon egyértelműen megerősíteni Franciaország elkötelezettségét az iráni atomprogramról szóló bécsi megállapodás iránt, amelynek a szigorú betartását kívánom meg. E megállapodást, s ezt Laurent FABIUS jelenlétében hangsúlyozom, Franciaország, s különösképpen FABIUS úr beavatkozásának köszönhetően tették jobbá tárgyalása során. A nukleáris nonproliferáció politikájának nincs alternatívája, ezért annak alkalmazását engesztelhetetlen szigorúsággal fogjuk megkövetelni.

Bár a szerződés kerete helyes, az kiegészíthető a 2025 utánra vonatkozó munkával, amely nélkülözhetetlen a ballisztikus rakéták használatával kapcsolatban, ám a jelenlegi kontextusban a 2015-ös megállapodás az, amelynek köszönhetően konstruktív kapcsolatot alakíthatunk ki Iránnal.
Ugyancsak nagy figyelmet fordítok Libanonnal való kapcsolatunkra, mely országot át meg átjárnak a régió feszültségei és ellentmondásai. Hamarosan Párizsban fogadom hivatalos látogatás keretében a libanoni miniszterelnököt, majd az elnököt. Ez az ország ma kritikus helyzetben van, amellyel bátran, nagy felelősségérzettel néz szembe, amit Franciaországnak támogatnia kell, nemcsak évszázados kapcsolatunk nevében, hanem azért is, mert e problémák minket érintenek, minket köteleznek.
Összességében, ha eredményeket akarunk a terrorizmus és annak finanszírozása elleni küzdelemben, mindenkivel szoros kapcsolatot kell fenntartani egy világos menetrenddel és meghatározott prioritásokkal, amelyekről az imént beszéltem. Ezért szeretnék összehívni egy konferenciát a terrorizmus finanszírozása elleni mozgósításról Párizsban a jövő év elején.
Van egy másik kihívás, amely a mi biztonságunkkal és a világ stabilitásával kapcsolatos, éspedig a migrációs válság kihívása. E válság nagy részben azokban a mély regionális destabilizációs helyzetekben gyökerezik, amelyekről az imént beszéltem, ám nem kevés más – éghajlati, diplomáciai, politikai és fejlesztési – tényező is áll a háttérben. Honfitársaink számára e válság testesíti meg a globalizációt, amely társadalmaink lényege.
Itt is úgy kell cselekednünk, hogy nem tagadjuk meg értékeinket ; a migránsokat befogadni emberi kötelességünk, az önmagunkkal szembeni méltóság kérdése ez, a hűségé mindazon dolgok iránt, amelyekben hiszünk. Ez Európa összes országa számára nagy kihívás, mert mindannyiukat sérülékennyé teszi a 2014 óta növekvő számban illegálisan érkezők áramlata, amivel párhuzamosan szembe kell nézniük saját kihívásaikkal is.
Szeretném itt ismét hangsúlyozni a gazdasági bevándorlók és a menekültek közötti különbséget, még akkor is, ha ez a különbségtétel semmiben nem mond ellent annak, hogy minden emberi életet védeni kell és mindenki méltóságát tiszteletben kell tartani. De ez a különbségtétel állandóan megjelenik nemzeti és nemzetközi jogrendjeinkben, tehát ez egy működő, létező különbségtétel.
Kétségtelen, hogy az elmúlt hónapokban a balkáni útvonal fokozatosan lezárult. De közel három millió menekült tartózkodik Törökországban, és a balkáni tengely továbbra is aktív, működő embercsempész-hálózatokkal. Sürgető kötelességünk tehát Görögország segítségére sietni ebben a vonatkozásban.
A közép-földközi-tengeri migrációs útvonalon nyár óta jelentősen csökkent a bevándorlók száma. De ma még nem tudjuk megjósolni, hogy ez a csökkenés tartós lesz-e. Ezzel együtt közel 800.000 menekült és otthonát elhagyni kényszerülő személy várakozik jelenleg a líbiai partokon, valós fenyegetéssel kell tehát együtt élnünk, ami az előbb elmondottakkal is összefügg. És ebben a térségben főként nyugat-afrikaiakról van szó, akik általában ritkán esnek a menekültjog elbírálása alá.

Olaszország és Líbia megerősített együttműködést vár el tőlünk, amelyet biztosítanunk is kell, és amely – a parti őrség fellépésének megerősítésével – már érezteti is hatását. A Földközi-tenger nyugati részén Spanyolország felé húzódó útvonal pedig ismét aggodalomra ad okot. Ebben a kontextusban dolgozott ki Franciaország az elmúlt hetekben egy globális és koherens tervet, hogy a már elvégzett megfigyelésekre is alapozva áttekintse az összes migrációs útvonalat a származási országoktól kiindulva egészen a célországokig.

Ez vezetett oda, hogy tegnap Párizsban közös nyilatkozatot fogadtunk el, amelyet a legkülönbözőbb országok – Németország, Olaszország, Spanyolország, Csád, Niger, Líbia és az Európai Unió – írtak alá Franciaország mellett, és amely nyilatkozat nagyon konkrét lépéseken keresztül fokozottabb ellenőrzést ír elő az útvonalak Líbia előtti övezeteiben, annak érdekében, hogy a legtörékenyebb és legsebezhetőbb, menekültügyi elbírálás alá eső lakosokat az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága (UNHCR) által ellenőrzött zárt listákon beazonosítsák. A nyilatkozat értelmében az UNHCR-rel kapcsolatban álló európai csapatok is a helyszínre utaznak, és ezáltal emberibb és hatékonyabb lesz a fellépésünk, mindamellett, hogy a ma Nigerben és Csádban tartózkodó több ezer migráns származási országaikba való hazautazásának megszervezésével egy Afrikán belüli régióközi kihívásra is választ adunk.

Ez a fellépés időigényes, nehéz, de a konkrét és pontos lépésekkel, amelyekről döntést hoztunk, valamint világos finanszírozási háttérrel azt gondolom, hogy alapvetően fontos választ adnak a ma előttünk álló kihívásokra. Itt is humanitárius, biztonsági és fejlesztési munkát végzünk.

Annak érdekében, hogy ez a terv megvalósuljon, egy nagykövet kinevezéséről döntöttem, aki a migrációval kapcsolatos tárgyalások összehangolásáért felel majd. Egy a külügyminiszter ellenőrzése alá tartozó operatív csoportot is kineveztem, amely rendszeresen egyeztet majd a részt vevő felekkel, és amelynek révén lehetővé válik az Európai Unióval és az Afrikai Unióval való szoros közös munka ebben a témában.

Afrika ugyanis nem csak a migráció és a válságok földrésze, hanem a jövő földrésze is, és e címszó alatt sem hagyhatjuk őt magára a demográfiai, környezetvédelmi és politikai kihívásaival; vállalatainknak, kutatóinknak és művészeinknek segítenie kell őt. Hamarosan Ouagadougouba utazom majd ezzel az üzenettel, és a stratégia, amelyet szeretnék megvalósítani – a biztonságon, a fejlesztésen, a diplomácián, a gazdasági kapcsolatokon és az innováción keresztül – azt célozza, hogy sokrétű tengely jöjjön létre Afrika, a Földközi-tenger térsége és Európa között.

Ennek a tengelynek természetesen kitüntetett partnerei a Maghreb-országok is, ahogy ezt szerettem volna marokkói utammal, valamint az Algériával és Tunéziával folytatott rendszeres eszmecserékkel is kifejezni. Az európai és afrikai kontinensnek együtt kell fellépnie, és a Földközi-tenger térségén keresztül a Maghreb-országok éppen ezért központi prioritást jelentenek Franciaország számára, az együttműködés minden területén, legyen szó a gazdaságról, a politikáról vagy a kultúráról.

A szükség útjai, amelyen oly sok afrikai elindul, és amelyek miatt az afrikai sivatag és a Földközi-tenger ma már több millió afrikai végső nyughelyévé vált, a szükség és a nélkülözés útjai, amelyeket az előbb már említett embercsempész-hálózatok uralnak, át kell, hogy változzanak a szabadság útjaivá, egyesítve Európát, a Földközi-tenger térségét és Afrikát.

Mert Afrikában játszódik le javarészt a világ jövője. Franciaország nem lesz az a posztkoloniális ország, amely a meggyengült, de megfellebezhetetlen politikai tekintély és az ártalmas bűnbánat között vergődik, Franciaország fontos partnerként tekint az afrikai országokra. És továbbra is tanulnunk kell tőlük, ahogyan ők is tudnak tőlünk tanulni. Ezeket a cserekapcsolatokat támogatandó a következő hetekben egy Afrikáért felelős elnöki tanácsot hozok majd létre, eddig nem látott felépítésben, a fiatalok várakozásainak megfelelően.

Ez a tanács meg fogja változtatni az Afrika-politika irányítását, elkötelezett és a civil szférából érkező személyiségekkel dolgozom majd együtt benne. Afrika tökéletesen példázza, hogy az a külpolitika, amely szeretné a biztonságot helyreállítani, három fontos mozgatórugóval kell, hogy dolgozzon. Ezek pedig a védelem, a fejlesztés és a diplomácia.

Ez a Tanács, amely a civil társadalom elkötelezett személyiségeit gyűjti személyem köré, átalakítja az Afrikát érintő politika irányítását, és Afrika példája tökéletesen illusztrálja, hogy egy biztonságot helyreállítani kívánó külpolitikának három fontos eszközt kell bevetnie majdnem egyidejűleg: a védelmet, a fejlesztést és a diplomáciát.

A Száhel-övezet kiváló példát nyújt ezeknek az ösztönző eszközöknek az együttes alkalmazására, de nemcsak ott, hanem mindenütt működnek. Elsősorban a védelem, amelyet elsőként említettem. Büszkék lehetünk és kell is, hogy büszkék legyünk haderőinkre, amelyeket egyik első külföldi utam során Gaóban meglátogattam.

Célom, hogy hadseregünk helytálljon a világelsők között minőségben, bevethetőségben és reaktivitásban, beleértve a kiberteret is, hogy Európa legjobb hadereje legyen, amely megvédi Franciaországot és a kontinenst is.

Ezért köteleztem el magam amellett, hogy a védelemre fordított összeget 2025-re a bruttó hazai termék 2%-ára emeljük, több mint 1,5 milliárd euró emeléssel 2018-tól kezdve. De a biztonságunk nem kizárólag a haderőnkre korlátozódik, legyenek ugyanis bármilyen értékesek, katonai műveleteink csak akkor lesznek tökéletesen hatékonyak, ha egy globális megközelítés részét képezik, és ezért elvárom, hogy a védelmi miniszter által felügyelt *Stratégiai és Nemzetbiztonsági Szemle* szerkesztősége szem előtt tartsa a diplomácia eszköze által kifejtett hatást és a 2013-ban kiadott Fehér Könyvben megfogalmazott öt stratégiai elvhez nyújtott hozzájárulását.

Ami a fejlesztést illeti, célkitűzésem, hogy Franciaországban nemzeti jövedelmünk 0,55%-át fordítsuk állami fejlesztési támogatásra 2022-ig. Ez jelentős erőfeszítést jelent a következő öt év költségvetésének tükrében. Ezt az erőfeszítést módszertani változás is kell, hogy kísérje. Példaként

említeném azt, ahogy a Francia Fejlesztési Ügynökség is dolgozik az utóbbi időben, egyfelől szoros szimbiózisban a többi érintett francia szereplővel, legyen szó akár haderőnkről, közigazgatási egységekről, a magánszektorról vagy a civil szervezetekről, másrészt pedig ügyelve arra, hogy hatékonyabban elérjék a támogatások kedvezményezettjeit a partnerországok segítségével.

Azt is el kívánom érni, hogy fejlesztési támogatásaink kétoldalú volta hangsúlyosabban jelenjen meg az elkövetkező évek során. Az oktatás élvez majd elsőbbséget, mert alternatívát kell nyújtani a fundamentalizmussal és a tudatlansággal szemben. A nők szerepe, a klímaváltozás elleni küzdelem, a szén-dioxid mentes energia, a járványok, többek között az AIDS leküzdése – amely az elért eredmények ellenére továbbra is súlyosan veszélyezteti az afrikai kontinenst – jelentik majd a további prioritásokat ebben a megújult partnerségben.

A diplomácia mint eszköz az utóbbi évek során folyamatosan vesztett hiteléből, annak ellenére, hogy Önök mindnyájan felléptek az érdekében, és folyamatos megújulással és elkötelezettséggel igyekeztek megőrizni erejét.

Személyesen fogok ügyelni arra, hogy rendelkezésükre álljanak azok az eszközök, amelyek lehetővé teszik, hogy teljesítsék küldetésüket, és tudom, hogy a Miniszterelnök is kitüntett figyelemmel kezeli ezt a kérdést : továbbra is a legfontosabb prioritás számunkra, hogy biztosítsuk alkalmazottaink biztonságát, hogy állandóan alakítva működtessük a világ egyik univerzális diplomáciai hálózatát, és hozzájárulásunkkal támogassuk a nemzetközi szervezeteket, finanszírozzuk a kulturális értékeink megismertetését, a humanitárius segítségnyújtást, az együttműködést és fejlesztést szolgáló programokat. Ezért 2018 a költségvetési stabilizáció éve lesz.

A biztonság azért jelenik meg prioritásként, mert az alapját képezi annak, amit a diplomáciánk második tengelyeként határoztam meg: a függetlenségnek. A kifejezés alatt természtesen nem « fényes elszigetelődést » értek, egyszerűen csak levonom a tanulságot multipoláris és instabil világból, amelyben nap mint nap érdekeinknek megfelelően kell manővereznünk. Ezért kell, hogy mobilisak, autonómak legyünk, képesek legyünk szövetségeket kötni és többoldalú játszmát folytassunk, egyszerre kell a meglévő szövetségek hagyományát továbbvinni és opportunista módon, a körülményeknek megfelelő szövetségeket alakítanunk, amelyek lehetővé teszik, hogy hatékonyságunkat növeljük.

Franciaország csak egy arroganciától mentes, de felvállalt függetlenségen keresztül fogja tudni érvényesíteni prioritásait. Ez először is azt követeli, hogy teljességgel jelen legyünk és aktívak legyünk a többoldalú fórumokon, elsősorban természetesen az ENSZ-ben.

Nem véletlen, hogy az ENSZ főtitkára volt az első külföldi látogatóm Párizsban. Nem felejtem el, hogy országunk beletartozik ezen intézmények valamennyi fontosabb körébe és külön megtiszteltetés, hogy ezek közül több is országunk területén működik: az OECD, a Frankofónia Nemzetközi

Szervezete, az Európa Tanács és az UNESCO, amelynek a küldetése alapvető fontosságú a szememben, és a francia pályázatot is támogatom, amely e szervezet igazgatóságához lett benyújtva. Ezért is szeretném, ha új, multilaterális szervezeteket tudnánk létrehozni, amikor szükség van ezekre, akárcsak Szíria esetében. Az észak-koreai válságot szintén közösen kell kezelnünk. Amíg a phenjani vezetés ismételten tanúbizonyságot tett felelőtlenségéről, szeretném kiemelni Franciaország Japán iránti szolidaritását. Továbbra is emlékeztetünk arra, hogy Észak-Koreával szemben hajthatatlan politikát kell folytatni, hiszen az Európát is érintő ballisztikus és nukleáris fenyegetés egyre csak nő. Kapcsolatban állva az ENSZ Biztonsági Tanácsának többi állandó tagjával, Franciaország kész bármilyen új, hasznos kezdeményezésre annak érdekében, hogy megakadályozza az eszkalálódást, Phenjant újra tárgyalóasztalhoz ültesse és szigorúan megvalósítsa az augusztus 5-én elfogadott határozatot.

A multilatéralizmus az olyan nagy projektek szervezésére való képességet is jelenti, amelyek ezt strukturálják, és nagyon komolyan mondom, ha elszalasztjuk a multilateralizmus lehetőségét, más nagyhatalmak fogják ezeket az eszközöket megkaparintani. És már el is kezdték: első helyen Kína, fontos vállalásokkal - erre még visszatérek a klímakérdés kapcsán -, amelyek biztosítékot jelentenek, de olyan értékek, érdekek mentén, amelyek nem mindig azonosak a mieinkkel. Tehát számolnunk kell ezekkel a kezdeményezésekkel, ugyanakkor fel kell tudnunk éleszteni a multilateralizmus azon jelenlegi formáit – és stabilitást, koherenciát biztosítani számukra –, amelyekben lényeges helyet foglalhatunk el.

Amint mondtam, Kína az utóbbi években fontos kezdeményezéseket tett, az új selyemút jó példája a Kína által vezetett nagyszabású geopolitikai projektnek, amelyet figyelembe kell vennünk európai érdekeink szempontjából.

Az utóbbi években fontos diplomáciai munka folyt, hogy ismét megszilárdítsuk a történelmi kapcsolaton nyugvó partenerséget Kínával. Folytatni kívánom ezt a munkát, hogy egy olyan időtálló kapcsolatot építsünk ki a Biztonsági Tanácsban mellettünk helyet foglaló Kínával, amely hozzájárul majd a nemzetközi egyensúly stabilitásához, de nem hagy helyet semmiféle félreértésnek ezen egyensúllyal és az alapjául szolgáló értékekkel kapcsolatban.

Természetesen szintén fontosnak tartom partnerségi kapcsolatainkat Japánnal, továbbá Indiával, ahová az év vége előtt ellátogatok, többek között a Globális Napenergia Szövetség keretében, amelynek Ségolène ROYAL a felelőse, aki lehetővé teszi majd a munka koordinálását, illetve valamennyi hasznosan mozgósítható partner és erő összegyűjtését.

Végül pedig amíg az ENSZ-főtitkár fontos látogatást tesz a Közel-Keleten, alapvető fontosságú, hogy Franciaország folytassa az izraeli-palesztin kérdés mérlegelését. Az ENSZ-szel együtt további erőfeszítéseket teszünk egy kétállami megoldás, az egymás mellett békében élő Izrael és Palesztina érdekében, amelyek közös fővárosa Jeruzsálem lenne, és amelyek határait a nemzetközi közösség is

elismerné. Éppen ezért jövő tavasszal a Közel-Keletre szeretnék utazni, hogy látogatást tegyek Libanonban, Jordániában, Izraelben és a Palesztin Területeken.

Jól tudják, hogy a függetlenség, amelyről szó van, nem a szuverenistáké, akik általuk hermetikusnak remélt határok mögé menekülnek, hanem az, amely lehetővé teszi Franciaországnak, hogy hallassa a hangját, érvényesítse érdekeit a nemzetközi színtéren, és amely lehetővé teszi, hogy befolyásoljuk a világ menetét ahelyett, hogy túszául esnénk annak. S végezetül az a függetlenség, amelynek hála a hiperhatalmaknak nem lekötelezettjei, hanem egyenrangú partnerei lehetünk. Ezért van az, hogy számomra a multilateralizmus függetlenségünk egyik eszköze. E függetlenség a világra nyitott szuverenitás, amely ugyanakkor megköveteli, hogy kollektívvá tegyük, amikor a kihívások meghaladják a nemzeti kereteket.

Franciaország számára ma Európa az a hely, ahol létre kell hoznunk hatalmunk eszközeit, s ahol megfelelő választ kell adnunk a jelentkező kihívásokra, Európa a szuverenitásunk helye.

Az elnöki kampány alatt erős meggyőződéssel képviseltem az európai ambíciót, szemben a vészharangot kongatókkal, akik szerint Európát megvédeni vagy idejétmúlt, vagy eleve kudarcra ítélt ötlet. Beiktatásom pillanatától igyekeztem megvalósítani ezt az elképzelést, Berlinbe utaztam, hogy ebből a Franciaország és Németország közötti szövetségből, ebből az erős talapzatból megteremtsem, ha nem is a választ minden problémára, de azt a feltételt, amely lehetőséget ad a problémák rendezésére, hogy azután meggyőzzem erről valamennyi partnerünket.

Ott a német kancellárral bemutattam egy olyan védelmi menetrendet, amely alkalmas arra, hogy kibékítse az európaiakat az európai építkezéssel, mert ez a menetrend az európai szuverenitás szíve. Polgártársaink azt várják Európától, hogy megvédje őket a világ folyásától kezdve, ez adja Leviatán létjogosultságát, és bár elfelejtettük, nem azt, hogy Európa beleavatkozzon mindennapi életük apró részleteibe, vagy hogy egy politikai viselkedés szőrszálhasogatóan bürokratikussá váljék. Nem. Ez a védelmi menetrend, amelynek megvalósítása 4 hónapja zajlik, négy pillérre támaszkodik.

A munkavállalók védelme, amely az országainkban végrehajtott reformok nyomán alakul, és ide tartozik a kiküldött munkavállalókra vonatkozó szabályok felülvizsgálata. A menedékjog reformja és a migrációval kapcsolatos európai együttműködés, amely elengedhetetlen ahhoz, hogy közösen védekezzünk az imént említett kockázatokkal szemben. A kereskedelempolitikai, illetve a stratégiai befektetések ellenőrzését szolgáló eszköz létrehozása a kölcsönösség szellemében, hiszen Európának teljes értékű gazdasági hatalommá kell válnia, amely meg tudja védeni magát a dömpinggel vagy a nemzetközi jogot be nem tartó viselkedéssel szemben, ahogy teszi azt az Egyesült Államok, és amiről mi valamelyest megfeledkeztünk.

Végül a védelem Európájának kialakítása, amelyről már oly sok éve beszélünk, de amely az Európai Bizottság ösztönzésére és a francia-német páros támogatásával konkrét előrehaladást ért el a legutóbbi Európai Tanács alkalmával, amikor létrehoztunk egy állandó strukturált együttműködési

alapot. Ezt már a csúcson, illetve az azt követő, július 13-i francia-német kormányülésen elkezdtük megvalósítani.

E témák mindegyikénél megvannak az első eredményeink, amelyek előfeltételét jelentik a hitelességnek és a számos polgártársunk és az európai gondolat összebékítésének.

A közelgő német választások után, tehát alig néhány héten belül újabb javaslatokat fogok tenni arra vonatkozóan, hogy hogyan vigyük előre Európánk fellendítését. Biztosíthatom önöket, nem a már meglévő szerződések változtatására vagy az intézményes rögeszmékre gondolok, hanem tízegynéhány olyan konkrét kérdésre, amelyekkel ismét ambiciózussá tehetjük Európát és ismét Európa-szeretőkké tehetjük polgártársainkat. Hiszen ma Európa új alapokra helyezésébe kell belevágnunk, mert európai meggyőződésünk arra kötelez, hogy ne hagyjuk belesüllyedni Európát a rutinba vagy a technokrata civakodásba. E meggyőződés arra kötelez minket, hogy ne hagyjuk a változás követelését és a védelem iránti szükségletet mindenféle nacionalistákra. Arra kötelez, hogy betartsuk kezdeti ígéretünket, amely a háború után összefűzte kontinensünket, a béke, a jólét és a szabadság ígéretét. Egyszóval arra kötelez minket, hogy mozgósítsuk erőinket Európa széthasadásának megállítására.

Franciaország így javaslatokat fog tenni a gazdasági és monetáris unó megerősítésére, a szociál- és pénzügypolitikáink egymás felé közelítésére, továbbá arra, hogy az Európai Uniót jobban lehessen azonosítani azokkal az elképzelésekkel, amelyek jelentőséggel bírnak a fiatalok körében, többek között kulturális téren; de a védelem Európájának elmélyítésére, az európai migrációs politikának megerősítésére, valamint arra is, hogyan jöjjön létre a klíma és energia Európája. Ezek ma a kihívások mindannyiunk számára az országban, amelyekkel a kormány nap mint nap megküzd, de a mi Európánknak, akárcsak az Erasmus-program létrehozásakor, meg kell találnia ambíciója sava-borsát, azaz a konkrét válaszokat állampolgáraink aggodalmaira a felsőoktatást, a kultúrát, a klímát vagy közös biztonságunkat illetően. Ez lesz majd azon javaslataim iránya, amelyeket a következő hetekben teszek majd partnereimnek.

A digitalizálás terén, amely természetesen része ennek a törekvésnek, az adatok védelme, az internetes óriáscégek szabályozása, a világelsők támogatása csak európai szinten történhet, és részét képezi majd ennek a kezdeményezésnek, de ebben a témában szeretném, ha szeptember végén, a tallini csúcson, fontos szakaszba tudnánk lépni.

Annak az átalakításnak, amit majd javasolni szeretnénk, a bizalmon, a vitán kell alapulnia, mindenkihez kell szólnia, különösképpen Európa fiatalságához. Azt hiszem, hogy a 2005-ös francia népszavazás, amely után annyit haboztunk bármilyen, Európával kapcsolatos változtatáson és az, amely most Nagy-Britanniában is zajlott, megmutatta, hogy lejárt az ideje annak, hogy zárt ajtók mögött, elefántcsonttoronyban változtassák meg Európát.

Ezt az átalakítást csak szervezett, demokratikus vitákon keresztül lehet végrehajtani, amelyekre a társadalmainknak szükségük van. Az európai népeknek szükségük van arra, hogy ismét magukévá tegyék az európai gondolatot. Ezért a következő hónapokban Franciaországban és a többi önként vállalkozó országban demokratikus egyeztetéseket tartunk majd, hogy állampolgáraink még inkább bekapcsolódhassanak az Európa jövőjéről szóló gondolkodásba.

Az elkövetkező hónapokban tárgyalnunk kell az Egyesült Királyságnak az Európai Unióból való kilépéséről. Az üzenetem egyszerű: inkább építem a jövőt, minthogy kiárusítsam a múltat. Mi nem az irányításra, hanem az átalakításra törekszünk, és a Brexit azért következett be, mert éveken keresztül nem mertünk javaslatokat tenni, és még egy egyszerű, eurozónán belüli megbeszélést sem mertünk lefolytatni, nehogy felbosszantsuk a lengyeleket vagy a briteket. És mi volt ezért a köszönet? Lépjünk tovább! A Brexitnek nem kell minden energiánkat fölemésztenie, és Európa már így is túl sokat szenvedett attól, hogy a válságkezelés közös képviselőjévé vált, de a Brexitnek két lényeges tanulsága van: ha Európa csak egy piac, akkor a végén elutasítják, ezért egy ambiciózus és védelmező Uniót kell újjáépítenünk. Ez az új helyzet mindenképpen arra kell, hogy késztessen minket, legyünk innovatívabbak, egy többformátumú Európában kell gondolkodnunk, azokkal kell tartanunk, akik tovább akarnak lépni, anélkül, hogy akadályoznának azok az államok, amelyek – és ehhez joguk van – lassabban szeretnének haladni vagy nem akarnak olyan messzire jutni. Ki kell törnünk a korlátozó keretek közül, amely szerint holnap vagy 27-en haladunk előre vagy sehogy, vagy 19-en vagy sehogy. Ez nem igaz, mindig is egy élcsapattal haladtunk, akiket követtek a többiek. Felépítettük az unalom statikáját, de ez mit okoz? Csak kellemetlenséget. Itt is vissza kell találnunk eredeti törekvésünkhöz.

Bátorságot kell gyűjtenünk, hogy visszatérjünk azokhoz az eszközökhöz, amelyek időnként még az európaiak számára is megmagyarázhatatlanná vagy elviselhetetlenné tették Európát, a szubszidiaritás felé és az adminisztráció radikális egyszerűsítésének útján kell haladnunk, és még a Brexit miatt sem téveszthetjük szem elől a vitát, amely brit nyomásra indult el ebben a témában. A kiküldött munkavállalókról szóló irányelv áttekintése iránti elköteleződésem teljességgel illeszkedik ebbe a törekvésbe, amellyel néhány napja Kelet-Európába látogattam. Teljességgel felvállalom, hogy ez a küzdelem megkérdőjelezi a látszólagos konszenzusokat, mert az utóbbi 20 évben gyakran a lustaságból született konszenzusok tudtak felülkerekedni.

Persze egyszerűbb lenne hátradőlni és hagyni, hogy prosperáljanak azok, akik belülről ássák alá az európai tervet, egyszerűbb lenne elfogadni azon államok kritikáját, amelyek szerint bezárkózunk, nem reformáljuk meg magunkat, munkaerőpiacunk nem hatékony, egyszerűbb lenne csendben elfogadni, hogy Franciaországban több gazdasági szereplő alkalmazza azt, ami ellen egyébként nyíltan fellépnek és hagyni, hogy bizonyos országok léket üssenek Európán és ne tartsák be a kollektív szolidaritás semmilyen szabályát. De nem ezt jelenti szeretni Európát, s nem ez az, ami elvezetett Európa megteremtéséhez. Az egységes piac több a saját piacok egyszerű megnyitásánál egymás felé,

az a konvergencia, az az egy irányba való haladás akarata, a közös ambíció, az a képesség, hogy megtárgyaljuk közös normáinkat, nem pedig az, hogy megkeressük, ki ígér a többiek alá szociális, adóügyi vagy védelmi szempontból, hiszen ennek a történetnek nagyjából ismerjük a végét.

Ha eldöntjük, hogy Európa a közös jövőnk, nagyra törő kompromisszumokkal, rendszeres számonkéréssel tartozunk honfitársainknak, hiszen a helyzetek Európában sincsenek jobban kőbe vésve, mint máshol.

Népeink azt várják ettől az olvashatóbb és számukra nagyobb védelmet nyújtó Európától, hogy képes legyen érvényesíteni akaratát egy egyre brutálisabbnak érzékelt globalizációs környezetben, méghozzá nem bezárkózva, hanem betartatva azokat a szabályokat, amelyek biztosítják a kereskedelmi kapcsolatok megbízhatóságát és a kereskedelmi nyitottság kölcsönös voltát.

Legyen szó az internet nagy platformjairól, kereskedelmi és pénzügyi hatalmakról, Európa a megfelelő formáció, amennyiben olyan helyzetbe hozzák, hogy betölthesse szerepét, amennyiben rendelkezik a megfelelő eszközökkel, amennyiben bírja a tagállamok bizalmát, egyszóval ha valódi szuverenitást szerez országaink nevében a világ többi részével szemben.

Engedjék meg azonban, hogy ezen a ponton eloszlassam egy lehetséges kétségüket. Ha az általam a külpolitikánkhoz társított pillérek a biztonság és a függetlenség, annak célja nem az, hogy Franciaországból fagyos és nyugalmára féltékeny kis országot faragjak, épp ellenkezőleg. Ennek célja az, hogy ezeket az alapelveket és erővonalakat egy nálunk nagyobb erő szolgálatába állítsuk, az, hogy megteremtsük egy értékeinkre és ideáljainkra épülő megnövekedett befolyás alapjait azért, hogy ismét hallathassa hangját a bennünk oly mélyen gyökerező egyetemesség.

És tényleg, ha körülnézünk magunk körül a világban, a napnál is világosabb evidencia, hogy Európa egyike az utolsó kikötőknek, ahol még mindig széles körben osztják a felvilágosodás ideáljait, amelyek a választói és képviseleti demokrácia, a vallási tolerancia, a szólásszabadság és a haladásba vetett hit, s ahol ezek még mindig táplálják a közös perspektívát. Ezeket az ideálokat én a közös értékeinknek nevezem. Franciaországnak ezeket fáradhatatlanul kell képviselnie, mert ez a hivatása leglényege és mert Franciaország ez által szolidáris a világgal.

Első közös vagyonunk értékünk a bolygó. Franciaország nagymértékben hozzájárult ehhez a kötelezettségvállaláshoz, amikor 2015-ben otthont adott a COP 21-nek, melynek eredményeképpen megkötötték a Párizsi Klímamegállapodást. Ez jó példája egy újfajta, a nem állami szereplőkre nyitott és tudományos alapú multilateralizmusnak. Ez francia siker, a francia diplomácia sikere, amelyhez gratulálok önöknek, ez éppúgy az önök sikere, mint elődömé. Mindent meg fogok tenni azért, hogy megőrizzem ezt a megállapodást és biztosítsam annak lehető legjobb végrehajtását. Ez a célja az amerikai döntésre válaszul június 1-jén elindított kezdeményezésemnek, s annak a csúcstalálkozónak ugyancsak, amelyet december 12-ére fogok szervezni, a COP 21 évfordulójára, a Világbankkal és minden olyan partnerünkkel közösen, akik részt kívánnak venni rajta, hogy két évvel a Párizsi

Megállapodás megkötése után állapotfelmérést végezhessünk az elért előrehaladásról, és hogy mozgósítani tudjuk a nélkülözhetetlen finanszírozási forrásokat.

Szeptember végén az ENSZ-ben is ösztönözni fogom egy globális környezetvédelmi paktum kidolgozását és elfogadását. Ezt az Alkotmánytanács elnökének vezetésével működő nemzetközi szakértői munkacsoport dolgozza ki, valódi előrehaladást lehetővé téve.

A következő hónapokban nagy kezdeményezéseket kell elindítanunk e téren, nem csak jogi tekintetben, de a biodiverzitást és számos más témát illetően is, amelyeket Nicolas HULOT államminiszter ismertetett a nyár elején klímaügyi tervének keretében. Mindehhez elengedhetetlen az összhang nemzeti, európai és nemzetközi menetrendjeink között.

Ez a koherencia teszi lehetővé a miniszter számára, hogy a jövőben nagyon világos kötelezettségvállalásokat tegyen, amelyeknek Franciaország meg fog felelni, hogy e területen is megőrizze azt a képességét, hogy a nemzetközi dinamika motorja legyen.

Fontos, hogy ezt a témát a partnereinkkel való szoros párbeszéd során alakítsuk, akik úgy döntöttek, hogy ambiciózus intézkedéseket tesznek ezen a téren. Különösképpen Kínára gondolok, amely ország nélkülözhetetlen partner, tekintettel az Egyesült Államok minapi döntéseire, és Indiára, ahová év végén ellátogatunk majd.

Számos ország, amelyek a globális felmelegedés és a tömeges szennyezések pusztításaival szembesült, innovatív politikákhoz folyamodott, amihez maradéktalan támogatást vár tőlünk. Közös akaratunk, innovációs képességünk, tudományos és gazdasági együttműködéseink valóban képesek megváltoztatni a dolgok menetét.

Második közös értékünk a béke, amelynek hála megválaszthatjuk életünket, alakíthatjuk utunkat, családot alapíthatunk és minden lehetséges álmot álmodhatunk. Ah! Rendkívül naivnak tűnhetünk, vagy talán rendkívül naivnak tűnhettünk néhány éve, amikor ilyesmit mondtunk, ám a történelem nem hagyta, hogy megfeledkezzünk róla. Elfelejtettük, hogy 70 évnyi béke az európai kontinensen eltévelyedés kollektív történelmünktől. Mégis ez az, ami Európánk lehetővé tette.

Ám a fenyegetés már a kapuk előtt van, a háború földrészünkre érkezett. Szíriába persze, Európába, s íme, ezért nem takarékoskodhatunk az erőfeszítésekkel, hogy fenntartsuk a párbeszédet Oroszországgal, s nem tudtuk korlátozhatjuk elvárásainkat, hogy megoldjuk az ukrán válságot és kontinensünk minden befagyott konfliktusát.

Franciaország és Németország együtt továbbra is mindent megtesz majd a normandiai négyeknek nevezett csoport keretein belül a minszki megállapodások végrehajtásáért, amikor még ma is annyi ember hal meg a Donyec-medencében. Minden szemben álló erőt arra szólítok fel, hogy tartsák be a múlt héten bevezetett tűzszünetet. Biztonságunk forog kockán, ám maga a béke Európájáról alkotott képünk is. A NATO ezekben a helyzetekben továbbra is nagyon hasznosnak bizonyul. A 2018-ra

szervezett csúcs ezért alkalmat fog nyújtani arra, hogy átgondoljuk, milyen eszközökkel adhatnánk új lendületet ennek az intézménynek.

Harmadik közös értékünk az igazságszolgáltatás és a szabadságjogok. Ez az alapvető jogok alappillére, amelyekért millió és millió nő és férfi küzdött és küzd még ma is minden nap. Ez a folyamatosan fejlődő, a diktátorok, a bűnözők, és a mindenféle csempészek által megállás nélkül megkérdőjelezett örökség kell, hogy közös fellépésünk kovásza legyen. Külpolitikánknak továbbra is aktívan védelmeznie kell az alapvető szabadságjogokat: a nők helyét, a sajtószabadságot, a polgári és politikai jogok betartását szerte a világban.

Az emberi jogok nem csupán nyugati érték. Univerzális alapelvek, a világ minden országa által szabadon átültetett jogi normák, amelyeket szüntelenül magyaráznunk, védenünk, jobbítanunk kell. Ebben a szellemben fogok ellátogatni az Európa Tanácshoz és az Emberi Jogok Európai Bíróságához november elején.

Az kívánom, hogy a francia jogi tradíció, amelyet önök közül sokan képviselnek, ne pusztán teljesen elismert legyen – hiszen már széles körben az –, hanem hogy befolyással is legyen minden partnerünkre, akik olykor más utakat választanak, ahol ezzel a biztos fenyegetéssel szembetalálva magukat könnyen eltévedhetnek.

Különös elismeréssel tartozom a nemzetközi szervezetek közül a Nemzetközi Migrációs Szervezetnek és a Menekültügyi Főbiztosságnak, a Vöröskereszt Nemzetközi Bizottságának, melynek elnöke méltán lett konferenciánk díszvendége, és még számos civil szervezetnek, amelyek különösen veszélyes helyzetekben is visszaszorítják a civilek elleni erőszakot és életben tartják emberségünket.

Ezért a párbeszédnek, amelyre mindenkivel nyitottak vagyunk és amelyet diplomáciánk elemi részének tartok, fel kell hívnia a figyelmet ezekre az alapvető elemekre. Oroszországgal, Törökországgal és Kínával fenntartott diplomáciai és kereskedelmi kapcsolataink nem nyújthatnak indokot arra, hogy fátylat borítsunk az emberi jogok kérdésére, mert azzal magunkat árulnánk el. Képesnek kell lennünk arra, hogy tiszteletben tartsuk tárgyalópartnereinket, saját történelmüket, saját fejlődésüket, anélkül hogy megspórolnánk egy ilyen beszélgetést.

Mert ez is a részünk, mert ez is a büszkeségünk, és mert emiatt is harcolunk ilyen elkötelezetten a terrorizmus ellen, ahogyan korábban már említettem. És honfitársaink is ezt követelik meg tőlünk. Nem értik, hogy egyesek miért elnézőek a Venzuelában berendezkedő rezsimmel.

Engedtessék meg nekem, hogy elmondjam, miért ilyen aggasztó a jelenlegi krízis Venezuelában. Egy diktatúra próbál fennmaradni egy korábban soha nem látott humanitárius vészhelyzet és nyugtalanító ideológiai radikalizálódás árán, miközben az ország továbbra is jelentős forrásokkal rendelkezik. Latin-Amerika és Európa kormányaival közösen kívánok gondolkodni arról, hogy hogyan lehetne elkerülni az újabb konfliktusokat, a térséget érintőeket is beleértve.

Feladataim közé tartozik az is, hogy nyíltan kiálljak az Európai Bizottság mellett, amikor úgy találja, hogy egy tagállam hatóságai az Unió elveivel ellentétes politikát folytatnak, és az Unió alapelveivel ellentétes igazságügyi reformokat kívánnak bevezetni. Néha meglepődöm azon, hogy egyesek, akik azt állítják magukról, hogy az Unió értékeit és érdekeit képviselik, szót emelnek az ellen, ha egy tagállamot szembesítünk az igazsággal, és támogatjuk a Bizottságot törekvéseiben.

Elvégre is a kultúra a közös értékünk. Kulturális értékeink kerülnek veszélybe mindannyiszor, amikor a demokráciát veszély fenyegeti, vagy a háborúk során. Az elődöm által képviselt szövetség, amelyben Önök közül többen is társai voltak pontosan amellett kötelezte el magát, hogy megvédje kulturális értékeinket ezeken a hadszíntereken. Ez a szövetség fennmarad, és ebben a szövetségben kamatoztatom diplomáciánk erejét és tevékenységünket. Ez teremti meg az összefüggést azzal a tevékenységgel, amelyet azért folytatunk országunkban, hogy a kultúrát hozzáférhetővé tegyük a civilizációnk terrorizmussal szembeni védelmének egyik útjaként. Ezt a harcot kell vívnunk nemzetközi közegben is, amelyben a kulturális értékek veszélyben vannak, mert utóbbiak közös értékeink részét képezik.

A szolidaritás egyetemes felfogása, amelyet Franciaország a kulturális értékek védelmének során megvalósít egy feltételen nyugszik: azon, hogy Franciaország olyan példát nyújtson világnak, amelyet az vonzónak tart. Vonzerő nélkül nincs befolyás. A vonzerő elsődleges forrása a gazdaság. Hiába mondanánk el ugyanezt a beszédet, ha közben megelégednénk egy gyenge gazdasággal, amelyben minden esetleges. Beszédünk nem lenne koherens. Nem adnánk meg magunknak a lehetőséget arra, hogy sikerrel járjunk.

Ha nem keressük a lehetőséget, hogy a hazai kihívásoknak ezeknek az elveknek a mentén feleljünk meg, ha nincs ezeknek a kihívásoknak megfelelő oktatás, egyetem és gazdasági erő, amely képes választ adni, nem vagyunk következetesek. Fejlesztenünk kell a gazdaságunk által képviselt vonzerőt, mert ez a hatalom egyik attribútuma és egyúttal diplomáciai tevékenységünk prioritása.

Az évekkel ezelőtt meghozott döntést megerősítem: a gazdasági diplomácia prioritás az Önök által működtetett hálózat számára, és ezt hangsúlyozva Jean-Yves LE DRIAN óhaját támogatom. Első lépésben kiemelt erőfeszítést kell tennünk, amely kis- és középvállalkozásaink letelepedését segíti azokban az országokban, amelyekben önök Franciaországot képviselik.

Felkérem Önöket, hogy kísérjék figyelemmel ezeket a vállalkozásokat és dolgozzanak egy nemzetközi önkéntes hálózat kialakításán, amely fontos szerepet játszik a munkaerőpiaci integrációban, valamint a fiatal franciák érdeklődésének felkeltésében a nemzetközi lehetőségek iránt, akiknek a mozgásterét növelni kell. Önökre hárul a feladat, hogy a munkahelyeket létrehozó és értékteremtő, új befektetőket Franciaországba vonzzák. A Brexit ebből a szempontból egy lehetőség. A nagy befektetési alapok által elfogadott ipari és pénzügyi stratégiák is fontos tényezői a gazdasági diplomáciánknak.

Arra kérem Önöket, hogy új ösztönző folyamatokat életre hívva, vízumkiadási lehetőségeinket rugalmasan alakítva és prioritásainkat szem előtt tartva – mint a klímaváltozás elleni küzdelem és egyetemeink kiválósága, amelyet ki kell és ki is akarunk használni – indítsanak kezdeményezéseket, hogy új tehetségeket vonzzanak hazánkba olyan programjaink segítségével, mint amilyen a French Tech Ticket.

A Miniszterelnökkel közösen úgy határoztunk, hogy ennek a politikának a megvalósítását az Európáért felelős és külügyminiszterre bízzuk, aki a különböző területekért felelős munkatársaival együttműködve dolgozik ezen. Sikerünk mércéje az exporttal foglalkozó vállalatok számának növekedése és kiviteli forgalmuk fennmaradása lesz.

Ebben a tekintetben nem teljesítünk olyan jól, mint Németország és Olaszország. A Business France új vezetői felelősek lesznek azért is, hogy ezeket az új irányelveket a gyakorlatba átültessék. Az Európáért felelős és külügyminisztérium felel azért, hogy hogyan jelenik meg külföldön Franciaország mint márka. Ez munkánk egyik legfontosabb dimenziója. A nagykövetségek osztályainak mozgósítása annak érdekében, hogy a véleményformálók Franciaországról alkotott képe javuljon, fontos eleme Franciaország vonzerejének. Szívből üdvözlöm kormányuk erőteljes elkötelezettségét az idegenforgalmi ágazat iránt a jelenlegi gazdasági kontextusban, amely országunk gazdasági vonzerejére összpontosít.

A miniszterelnök meghatározta az ütemtervet és az intézkedési prioritásokat a július 26-ai tárcaközi tanácskozáson. Az Európa-ügyi és külügyminiszter ismételten összehívja kollégáit és valamennyi érintett szereplőt október 10-re azzal a világos célkitűzéssel, hogy 2020-ig százmillió turistát kell Franciaországba csábítaniuk. Az ezt elősegítő programot meg kell határozni. A szükségállapot megszüntetése lehetővé fogja tenni hatékonyságunk növelését, de ehhez mindenkit mozgósítani kell, mert így válnak kézzelfoghatóvá a visszajelzések arról, hogy diplomáciai tevékenységünk milyen hatással van állampolgáraink mindennapjaira. Gondolok itt új munkahelyekre, az ország egész területén folytatott tevékenységre.

Nagyon számítok tehát az e heti eszmecserékre, hogy új ütemterv készülhessen gazdasági diplomáciánk számára. A konferencia végén az Európa-ügyi és külügyminiszter át fogja adni ezt az ütemtervet – országunk fellendítésének eme lényeges elemét – a miniszterelnöknek. Tudom, hogy számíthatok önökre ebben a munkában.

Vonzerőnk másik fontos vetülete a franciaországi tanulás lehetősége. Franciaország évente 300 000 külföldi diákot fogad egyetemein és főiskoláin; ez nem elég. Ez egy állandó szám, noha a diákok mobilitása a világban 25 %-kal emelkedett az utóbbi öt évben. Továbbra is az Egyesült Államokba, illetve az Egyesült Királyságba érkezik a legtöbb diák, de nem Franciaországba, amelyet tavaly Ausztrália is megelőzött.

Ezek az adatok határozottabb stratégiát követelnek részünkről arra nézve, hogy a nagy franciaországi egyetemeket láthatóbbá tegyük nemzetközi szinten. Ennek sikerre vitele komoly kihívást állít a közoktatási miniszter, illetve a felsőoktatási, kutatási és innovációért felelős miniszter elé. Ami jó Franciaországnak, illetve a francia fiataloknak és diákoknak, az jót tesz az ország nemzetközi vonzerejének is. A kormány azon dolgozik, hogy ennek az elkerülhetetlen kihívásnak megfeleljen.

De a diákok fogadására irányuló stratégiánknak offenzívebbnek és integráltabbnak is kell lennie. Minden erőfeszítésünknek effelé kell haladnia, az egyetemi reformtól a vízumkérelemig az Önök által működtetett Espace Campus France-okon, az egyszerűsített franciaországi fogadástól az új egyetemi együttműködési megállapodások aláírásáig az önök rezidens országában.

A frankofón országoknak még több diákot kell Franciaországba küldeni, különösképpen mester- és doktori képzésre, mint teszi ezt például Latin-Amerika. Azt akarom, hogy még inkább támaszkodjunk a külföldön működő francia gimnáziumok hálózatára, és hogy még több vonzó ösztöndíjat tudjunk biztosítani a legjobb tanulók számára és vezető szerepünk legyen ebben Európában a diplomát adó digitális képzés piacán.

Ennek a fajta, a vonzerő növelését célzó diplomáciának – és tudom, hogy önök már most is tesznek ezért – a külföldön élő franciákra kell támaszkodnia. A külföldön élő franciáknak megvan az a szerencséjük, hogy nap mint nap össze tudják hasonlítani hazájukat az őket befogadó országgal. Észreveszik gyengeségeinket, de gyakran a többiekhez képest jobban látják erősségeinket, amelyeket nem használunk ki eléggé.

Megvan bennük az akarat, hogy még inkább elköteleződjenek Franciaország fellendítése, vonzereje, gazdasági, kulturális, oktatási kapcsolatai mellett, amelyeket mindezen országokban továbbfejleszthetünk. Ismerem aggodalmaikat, például a gyermekeik beiskolázásával kapcsolatosan. Az AEFE [a Külföldön Működő Francia Oktatási Intézmények Hivatala] előirányzatai 2018-tól hozzáférhetők. Tudom, tisztelt Miniszter Úr, hogy Ön ezt különösen fontosnak tartja.

A külföldön élő franciákat foglalkoztatja továbbá a saját biztonságuk, amelyet még több eszközzel támogatunk. Azért is tenni fogunk továbbá, hogy a külföldre település ne egy kelepcével teli út legyen, hanem egy személyes kibontakozásra lehetőséget nyújtó tapasztalat. Éppen ezért az adminisztratív ügyintézés digitalizálása folyamatban van, amit fel kell gyorsítani. Mindezen témára visszatérek még a külföldön élő franciák október eleji értekezletén, hogy megerősítsem ezt az elköteleződést.

Azt szeretném, hogy az ország vonzerejének elemei közül a francia nyelv megtalálja helyét. Teljes diplomáciai figyelmüket fordítsák erre. A nagy számokkal takarózunk, azzal, hogy a világon 300 millióan beszélik a francia nyelvet, többek között Afrikában, ahol nagyon optimisták az előrejelzések 2050-re.

De ez nem rejtheti el előlünk a jóval árnyaltabb, mi több, aggasztó valóságot; itt sem lehetünk defenzívek. A frankofónia csodálatos dolog, minden kontinensre eljutott, elsődleges fontosságú Franciaország számára, és tengerentúli jelenlétének köszönhetően biztosítja Franciaország befolyását valamennyi kontinensen, én pedig ennek keretében többek között azt szeretném, hogy tengeren túli területeink befolyásunk és fejlődésünk zálogai legyenek.

De ezt valamennyi, ezen vitalitás birtokában lévő frankofón közösség hordozza az összes kontinensen, a francia nyelv promócióját tehát az Alliance française-nek kell segíteni egy átszervezésre és fejlesztésre szoruló eszközzel, egy audiovizuális eszközzel, mégpedig a France Médias Monde-dal és a TV5 Monde-dal, és még ha tudom is, vagy azt hiszem, hogy tudom, hogy ez már gyakran elhangzott, szeretném, ha sikeres lenne a Francia Intézet és az Alliance Française Alapítvány közeledése, a digitális eszközök és a gazdasági frankofónia révén, a magánszektorral összefüggésben, az aktív gyakorlati módszerek bevezetésével partenereink oktatási rendszereibe.

A francia nyelvet a fiatalok körében tovább kell népszerűsíteni a kulturális tevékenység, a mozi, a művészi kreativitás és az olvasás révén, éppen ezért fontos, hogy idén Franciaország a Frankfurti Könyvvásár díszvendége, amelyre én is elmegyek; ezek azok a fajta kezdeményezések, amelyeket továbbra is fejlesztenünk kell. A frankofónia nem egy a sok szórakoztató téma közül. A frankofónia áll az összes kontinensen folytatandó küzdelmünk, értékeink védelmének, fejlődésünk céljának, közös javaink védelmének középpontjában, amelyről az imént beszéltem.

Mint mindannyian tudják, amikor találkozunk egy külföldi gazdasági vagy politikai vezetővel, aki valamelyik gimnáziumunkban tanult meg franciául, aki részt vett valamely gazdasági vagy kulturális egyetemi csereprogramunkban, akkor van valami, ami összeköt bennünket, egy szál, ha mégoly vékony is, amelybe kapaszkodhatunk a legrosszabb körülmények között is és amely lehetővé teszi, hogy rendbehozzunk egy helyzetet, hogy visszatérjünk a józan észhez, a biztonsághoz, a stabilitáshoz. Minden összefügg egymással, és akik úgy gondolják, hogy a frankofónia figyelmen kívül hagyható kiegészítő, tévednek. Azt megörököltük, ezért azt hisszük, hogy elfeledkezhetünk róla, pedig még tovább kell fejlesztenünk, mert az vonzerőnk és befolyásunk fontos eszköze, s annak a képességnek, hogy mindenhová eljuttassuk üzenetünket. Ezért a jövő év elején össze fogom hívni a nyelvünk világbeli helyének megerősítése iránt elkötelezett értelmiségieket, egyetemi tanárokat, művészeket és vállalkozásokat.

Céljainknak nagyratörőeknek kell lenniük. 2018-nak már az első félévében be fogok mutatni egy átfogó tervet a francia nyelv és a többnyelvűség előmozdítására a világban, a Frankofónia Nemzetközi Szervezetével és annak tagországaival. Pontosan ennek a közös erőnek köszönhető, hogy olyan világeseményeket tudunk bevonzani, mint – reményeim szerint – a Világkiállítást, vagy hogy egy másik Franciaország számára alapvetően fontos területen, a sportban is sikereket tudunk elérni, ahogy azt majd néhány napon belül meglátjuk, Franciaországnak a 2024-es olimpiára szóló

pályázatával. Mert ez is vonzerőnk, hitelességünk, erőnk egyik összetevője, eleme annak a francia büszkeségnek, amely segít valamennyi értékünk és prioritásunk közvetítésében és terjesztésében.

Ehelyütt szeretnék, ha nem is gratulálni, hiszen az túl korai lenne, de szeretném máris megköszönni a francia színeket Limában néhány nap múlva megvédő csapatnak, hogy ennyi energiát fektettek ebbe az eseménybe.

Végül Franciaország csak akkor lesz vonzó, ha hatással lehet a nemzetközi téren érvényes szabályokra. Azt kívánom, hogy határozottabban képviseltesse magát a szabályokat megalkotó és jóváhagyó testületekben, és hogy, általánosabb értelemben, ismét olyan hellyé váljon, ahol a világot kigondolják. Hogy mit akarok ezzel mondani? Sokrétű változást tapasztalunk gazdasági, ipari, technológiai téren, amelyek nagy hatással lesznek életünkre, innovációs kapacitásunkra, és amelyek a mindennapokban befolyásolni fogják a titkosításhoz és az egyéni szabadságjogokhoz fűződő kapcsolatot.

A digitális forradalom ezeket komolyan fel fogja bolygatni, mint ahogyan ez már el is kezdődött. E technológiai változások mélységében fogják megváltoztatni innovációs és termelési kapacitásunkat, és mindezek hátterében új normák fognak kialakulni, e feltörekvőben lévő digitális világ és a mesterséges intelligencia domináns szereplőinek szája íze szerint; ezek az óriások pedig döntően amerikaiak.

Francia és európai bajnokokat kell létrehoznunk, s ez lesz az egyik téma a kormány politikájának homlokterében, ám ennek előfeltétele bizonyos képesség, amelyet néha jobban elhanyagoltunk más európai szomszédainknál. Elsősorban a németekre gondolok, illetve az e területeket szabályozó szabványok és normák meghatározására. Ha az önvezető autók területén sikeresek akarunk lenni, meg kell határoznunk annak normáit európai szinten és legalább francia-német közös projektté kell tennünk azt. Ha az élen akarunk járni, a mesterséges intelligencia területén is meg kell határoznunk a legfontosabb szabályokat. Mindezen változások hatalmas, a bioetikát, az egyéni szabadságjogokat és alapvető jogainkat érintő felfordulást fognak okozni.

Erre gondolnunk kell fontosabb partnereinkkel kapcsolatban, mivel Franciaországnak az a szerepe, hogy létrehozza ennek a világnak egy többoldalú keretét oly módon, hogy ott is képviselhesse érdekeit, európai módon, hogy ne kész szabályoktól szenvedjen, amely „az erősebb nyer” törvénye, amit ma el kell szenvednünk.

Azt szeretném, ha mindezen területen Franciaország mélyen elköteleződne, amely maga után vonja az Önök mindennapi munkáját, valamennyi ezen a területen kompetens gazdasági és társadalmi szereplő, nélkülözhetetlen akadémikus és tudós és a legjobb jogászok mobilizálását annak érdekében, hogy mi lehessünk az egyik olyan hely, ahol a holnap világának szabályairól, egyensúlyairól gondolkodnak, ahol nem hagyják, hogy a globalizáció, amely már visszafordíthatatlan,

szabályok nélkül működjön, mert akkor csak egy szűk kör birtokolhatja és akkor a saját érdekeink ellensége lesz.

Ez egy olyan újabb felelősség, amely a mi felelősségünk és amely odavezet minket, hogy filozófiai és jogi szempontból is meghatározzuk ennek az új világnak a szabályait. Nem lenne elég, ha csak határaink között vetnénk alá jogi eszmefuttatásnak ; úttörő módon, európai és nemzetközi szinten is meg kell vívnunk ezt a harcot.

És a tudásnak ebben a szemünk előtt virágzó társadalmában kell országunknak ismét a nemzetközi tapasztalat és a világ rendjéről zajló eszmecserék központjává válnia. Ezért azt szeretném, hogy Franciaország indítson el egy évente megrendezésre kerülő nemzetközi diplomáciai és jogi konferenciaciklust a világunk megszervezésére, amelyből az elsőt 2018 nyarán tartjuk majd majd Párizsban.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim, a mindenhol jól látható, mélyreható változások fontos kihívás elé állítják országunkat és óriási felelősséget rónak rá. Kihívás elé, mert Franciaországot olyan helyzetbe kell hozni, hogy ismét kezébe vegye a sorsát a világ folyását illetően, hogy felvállalja egy olyan nagyhatalom ambicióit, amely nagy súllyal esik latba és sokat számít egy multilaterális világban, és így visszanyerje a hatalomnak azokat a mozgatórugóit, mint a gazdasági életképesség, a versenyképesség, illetve az oktatási, az innovációs és a befolyás gyakorlására való képesség.

Mi az átalakulások kihívását akarjuk felvállalni, de ugyanakkor felelősséget is vállalunk, hiszen ebben az új globális játékban Franciaország feladata egy újfajta humanizmus meghatározása olyan változások közepette, amelyek az emberi mivoltunkról való elképzelésünket érintik. A biztonságon és a szuverenitáson túl Franciaországnak szüksége van arra, hogy hallassa identitását, hogy tudja, kicsoda és mivé akar válni, szüksége van a változatosságra, az alázatra és a büszkeségre, mivel Franciaország, amennyiben akarja és adottak az eszközei, mindig meg fogja őrizni eredeti hangját a nemzetek kórusában, a tapasztalatnak és a reménynek a haladás és igazságosság multilaterális rendjére áhítozó hangját, amelynek gondja van minden válságra és odafigyel valamennyi globális, környezeti, digitális és fejlődéssel kapcsolatos kihívásra.

Ennek értelmében nagyhatalom vagyunk ambicióinknál, eszméinknél és reményeinknél fogva, és ezt teljességgel fel kell vállalnunk, ez az Önök küldetésének legfontosabb része. Éppen ezért a francia diplomáciának globálisnak kell lennie, egyesítve a gazdaságot, a honvédelmet, az oktatást, a kultúrát, a környezetvédelmet – ez befolyásának kulcsa.

Köszönöm Jean-Yves LE DRIAN-nak, hogy tapasztalatát, határozottságát, konkrét eredmények iránti fogékonyságát ezen egyedülálló minisztérium szolgálatába állította, oldalán Nathalie LOISEAU-val és Jean-Baptiste LEMOYNE-nal, valamint új főtitkárával, Maurice GOURDAULT-MONTAGNE-nyal.

Számomra, aki most kezdett el Önökkel találkozni, itt most az a fontos, hogy végezetül üdvözöljem az Önök és munkatársaik elkötelezettségét, valamint bátorságukat, hiszen egyre gyakrabban ki vannak

téve veszélyes helyzeteknek, és most itt külön meg szeretném említeni kabuli képviseletünk munkatársait, akik május 31-én eddig soha nem látott súlyosságú merényletet szenvedtek.

Önök a veszéllyel szemben minden válságövezetben megőrzik Franciaország hangját és érdekeit és ügyelnek a franciák védelmére. Ezért szívből szeretnék köszönetet mondani a válságközpont munkatársainak és mindazoknak, akik segítséget nyújtanak a bajban lévő franciáknak, értem itt most már a francia földön történt merényletek áldozatait is.

Ismerem azokat az áldozatokat, azokat a terheket, amelyeket a diplomataélet bizonytalansága róhat Önökre és családjaikra. Szívből köszönöm ezért az Európa-ügyi és Külügyminisztérium minden munkatársának az állam iránti lelkiismeretből, rendelkezésre állásból és a világról szerzett ismeretekből fakadó hozzájárulását a franciák biztonságához és védelméhez, Franciaország kisugárzásához.

Arra kérem Önöket, hogy tegyenek javaslatokat, kezdeményezzenek, cselekedjenek annak érdekében, hogy együtt hordozzunk és tegyünk konkréttá egy olyan Franciaországba vetett reményt, amely bízik jövőjében és meg tud felelni a hozzá fűzött elvárásoknak, mind a világban, mind társadalmunkban; együtt pontosan meg fogunk felelni ennek az elvárásnak.

Mindannyiunknak az a feladatunk, hogy felvázoljunk egy olyan új, civilizációs modellt, amelyben nem létezik többé egyenlőtlenség és bizonytalanság, amelyben megvédjük az igazságot, megvédjük a bolygót, és ahol tiszteletben tartjuk a kultúrát, az alkotást és az emlékezetet. Ez a projekt, ez az identitásunk. Amikor annyian vesznek el kitalált identitásuk, egy sosem létezett nemzeti múlt keresésében, Önök viselik a francia identitást, mert ez az identitás csak harcokból építkezhet, az élvonalban, a legnehezebb pillanatokban.

Megtehetjük azt, hogy a jövő a párbeszédhez és ne a háborúhoz tartozzon, az együttműködéshez és ne a viszályhoz, a közös jóléthez és ne a válságokhoz, ez politikánk és – jól tudom – az Önök küldetésének valódi értelme. Köszönöm.